

18. Červenec 1999, neděle

Po celkem bezproblémovém balení se vydáváme v 8.20 na cestu. Počasí je pěkné a bude asi i vedro. Průjezd přes hranice a Drážďany je bezproblémový. Za něco málo přes tři hodiny jsme v Berlíně. Pokračujeme v teplém počasí stále na sever. Kousek za Berlínem zastavujeme na oběd. Dáme si řízky a hned zase dál. Před vjezdem do Dánska bereme benzín, který je v Německu levnější. Jedeme svižně a tak jsme u Arhusu už po čtvrté odpoledne. Před sedmou hodinou už jsme v přístavu v Hirsthalu. Na bráně u vjezdu na trajekt se dozvídáme, že všechny spoje na další tři dny jsou rezervované. Mohli bychom stát frontu asi 40ti aut a čekat kolik bude volných míst na lodi potom co se nalodí ti s rezervací. Moc se nám nechce a tak s zatím dáme večeři a přemýšlíme co dál. Už jsme se skoro rozhodli jet do Fredrikshavenu a do Švédska, ale jeli jsme se kouknout jak ubyla fronta aut bez rezervace a ta byla skoro fuč. Stoupli jsme si do řady a 22tém místě. Vzhledem k tomu, že na loď se vejde až 200 aut se snad dostaneme.

19. Červenec 1999, Pondělí

Čekáme v autě do 03:30 než je zpožděná loď zpět. Je to ta rychlejší. Jede tu trasu za 2 hod a 15 min. na palubu se dostaneme mezi posledními auty. Pospáváme v sedadlech stejných jako v letadle. Ráno po šesté už jsme v Norsku. Po chvíli už poznáváme typické Norské počasí. Je zataženo nízkou oblačností a občas lehce zaprší.

Pokračujeme podél pobřeží a pak se začneme stáčet směrem na západ. V údolí Lyngdal vidíme první z mnoha vodopádů. Pokračujeme dále do vnitrozemí. Chceme se stavět u vodopádu Manafossen u fjordu Frafjord. Jedeme tak velmi dlouhým a temným tunelem. Když se dostaneme na parkoviště pod vodopády tak se trochu vyčásí. Jdeme nahoru. Je to dost příkré šplhání nahoru po svahu. Jelikož jsou kolem cesty borůvky tak se zastavujeme a sbíráme. Vodopád padá klasicky z hrany do kaňonu a je docela mohutný. Libí se nám a dělíme první fotky.

Dole na parkovišti jíme oběd. Je už docela hezky. Pokračujeme směrem k Lysenfjordu, kde nás čeká Preikstolen. Je to plochá skála vysoko nad fjordem. Jedna z neznámějších norských atrakcí. Od parkoviště, kam vyšplháme do prudkého kopce autem jdeme nahoru. Je to dost prudké a výstup nám trvá téměř dvě hodiny. Cesta je ale docela zajímavá, nejprve po loukách a pak lesem až na horní stranu hor. Jsme dost nevyspalí a moc nám to nejde. Nahoře se rozhlížíme z monumentální rozhledny. Hluboko pod námi jsou modrozelené vody fjordu a kolem hory. Paráda. Vracíme se dolů jedeme se ubytovat do kempu u moře. Stojí je 90 NOK a není bůhvíco. Je teplo a pěkně. Vaříme si špagety a jdeme spát až po desáté hodině. Ráno budeme opět čekat bez rezervace na turisticky vyhledávaný trajekt Lysefjordem.

20. Červenec 1999, Úterý

Vstáváme do stále dobrého počasí kolem 7.30 a po snídani vyrážíme k trajektu. Jsme tam první, ale když přijede loď zjistíme, že mají rezervaci všichni co jsou za námi. Nakonec se jako poslední auto dostaneme na palubu. Jedeme pěkným fjordem. Kapitán občas povídá o nějaké zajímavosti. Taky jsme zastavili nakrmit kozy a v jedné boční strži. Počasí je celkem dobré. Ze zdola se díváme na Preikestolen, který jsme vylezli. Taky zastavíme ve dvou malých osadách. Před koncem fjordu se díváme jak skáčí parašutisté ze stěny 1000 m nad fjordem. Nakonec vyložíme nějaké věci ve vodní elektrárně. Trošku nám zapršelo, ale jinak podařený výlet. Od konce fjordu vede příkrá silnice nahoru. Stoupáme tunelem a pak 28mi velmi prudkými serpentínami. Nahoře je vyhlídková budova s krásným pohledem na fjord. Pokračujeme dále po klikaté a úzké silnici přes hřeben hor. Jedeme to přes dvě hodiny i s krátkou procházkou. Počasí se začalo zhoršovat a když jsme sjeli dolů do údolí už pršelo. Krátce jsme se zastavili u vodopádů Latefossen, ale jen udělat fotku v dešti a pryč. Nechce se nám spát ve stanu, tak obvoláváme kempy jestli jsou volné nějaké chatky. Vše už je plné a když už nevíme kudy kam tak Petrovi v informačním středisku dohodí pronájem bytu u jedné pani ve městě Odda. Je to za 375 NOK a máme komplet byt 3+1. V pohodě si uvaříme a dáme věci do lednice. Máme párky a brambory. Celou noc prší.

21. Červenec 1999, Středa

Ráno stále prší a nálada je pod psa. Zkoušíme jet do údolí ze kterého se dá jít na ledovec. Je ale mizerně a stále hustě prší. Mraky jsou tak nízko, že je projíždíme. Pokračujeme podle fjordu dále na sever. U městečka Kinsarvik se rozhodneme zkusit zajet do údolí s výletem ke čtyřem vodopádům. Cesta končí pod prvním vodopádem. U jeho paty je také menší vodní elektrárna. Vede k ní potrubí o průměru přes půl metru od horní hrany vodopádu. Už skoro neprší a tak se rozhodneme jít přeci jen údolím nahoru. Čekáme vycházku tak na hodinu. Stále prudce stoupáme a po lese se zastavujeme a sbíráme borůvky. Cesta se vine hezky lesem poblíž řeky. Už přestalo pršet a trochu se vyčásilo. Přicházíme ke druhému vodopádu. Zatím se nám jde dobře a

pokračujeme dál. Po šplhání příkrým srázem na slunném místě opět asi 15 minut mlsáme borůvky. Dostaneme se až do krásného horského údolíčka se zelenou travičkou a několika stany. Teď už se občas ukáže slunce a jsme rádi, že jsme šli nahoru. Třetí vodopád je rozdělen na hlavní směr a potom pěknou část kde lehce stéká voda. Máme málo vody, ale voda v potůčcích chutná báječně. Šplháme ještě výše pod čtvrtý vodopád. Z hrany nad třetím vodopádem je krásně vidět do údolí až do fjordu. Dolů jdeme částečně po velmi prudké silnici pro traktor. Nakonec to byl pěkný výlet.

Pokračujeme dále a sever podél fjordu. Jsme v oblasti pěstování ovoce a vidíme mnoho stromů s třešněmi. Podél silnice se prodávají košíčky s plody. V podvečer přijedeme do městečka Eidfjord. Koupíme mléko a potom se jdeme ubytovat do kempu. Postavíme stan a ještě se jedeme podívat na Vorigfoss. Musíme k němu vystoupat silnicí s několika tunely. Jeden z nich je spirálově veden ve skále. Vyfotíme si vodopád a zastavíme se na večeri na odpočívadle s krytými a oddělenými stoly. Máme rýži a mexický guláš, který je samá fazole. Spát jdeme a začíná občas mrholit.

22. Červenec 1999, Čtvrtek

Vstáváme do zataženého a ošklivého rána. Občas poprchává a je velmi nízká oblačnost, nesnídáme a zkusíme zajet do jednoho údolí, kde by měl být vysoký vodopád. Je ale velmi malá viditelnost a tak nic nevidíme. Vracíme se zpátky k fjordu a jdeme a prohlídku vodní elektrárny. Je vytesána několik set metrů ve skále a má výkon přes 1100 MW. V hale vidíme velké Peltonovy turbíny a vršky mnohatunových generátorů. Z elektrárny se jedeme podívat do blízkého údolí na vodopád. Ten je však pravděpodobně až těsně pod přehradou a daleko. Počasí je stále mizerné. Jedeme nahoru, s tím že zkusíme jak bude vypadat počasí na náhorní plošině Hardangervidda, nejprve se zastavíme u největší sypané hráze v Norsku. Voda z této a dalších nádrží na plošině zásobuje vodní elektrárnu Sima v údolí. Projdeme se po hrázi a pokračujeme dále. Počasí se trochu lepší i když občas lehce zaprší vidíme, že mraky jdou výše.

Po hlavní silnici na plošině dorazíme k odbočce malé silničky vedoucí do národního parku. Zaplatíme 30 NOK a jedeme. Projedeme až k chatě Trosndu. Počasí je už lepší a bez deště a rozhodneme se jít na výlet po plošině. Jdeme po cestě k jezeru asi 5km od výchozího bodu. Tam se otočíme a plošinou sledujíc stopy traktorů zpět. Je už polojasno a fouká svěží vítr. Na náhorní plošině jsou jen tráva a nizoučké keře. Krajina je fádni a čtyři hodiny nám stačí. Občas vidíme sněhová pole. Jedním zbytkem sněhu procházíme a chvíli se koulujeme. Při cestě zpět k chatě se natolik vyčáslí, že vidíme v dálce ledovec Hordanjokulen. Ten si při cestě dolů do kempu vyfotíme. Jíme opět u krytého stolu. Máme směs vajíček, masa a zeleniny s brambory. Dobré počasí je i v údolí a jdeme spát v pohodě.

23. Červenec 1999, Pátek

Vstáváme již po šesté hodině. Rychle balíme a opět bez snídaně jedeme na trajekt přes fjord. Tam čekáme jen chvíli. Od trajektu směřujeme po staré silnici směrem do města Voss. Projíždíme pěkným a klidným údolím. Ve Vossu se chvíli projdeme a koupíme chleba na snídání. Tu si dáme na odpočívadle kousek za městem. Je tam spousta žebrajících vrabců. Směřujeme do přístavního města Bergen. Počasí se začíná opět horšit. Kousek před městem již prší a je zataženo nízkou oblačností. Do města se musí platit za vjezd. Dostaneme se do centra, ale nikde se nezastavíme a musíme vyjet zase ven. Vracíme se znovu a parkujeme asi 10 minut od přístavu. Stále drobně prší. V informacích si vzhledem k počasí rezervujeme chatku v kempu asi 25 km od města. Procházíme městem, jeho starou částí, pevností a kolem přístavu. Počasí je hnušné. Okukujeme v přístavu jachty a závodní trimaran. Vracíme se kolem mola rychlých lodí k autu. Ještě koupíme chleba. Odjíždíme za stálého deště do kempu. Vaříme si těstoviny a guláš. Sušíme věci a dáváme vše z chladicí tašky do lednice. Dokonce máme i topení. Spát jdeme v teple a suchu.

24. Červenec 1999, Sobota

Ráno stále prší a tak nespěcháme se vstáváním. Vylezeme až po osmé a pomalu snídáme připravenou pomazánku. Když přestane pršet tak vyrážíme. Jedeme směrem na severovýchod ke fjordu Sognefjord. Během cesty projíždíme kolem několika vodopádů a také 11 km dlouhým tunelem. Také jsme se zastavili u jednoho fjordu na svačinu. Jeli jsme přes silnici, která vede ve výšce až 1300 m. Kolem silnice bylo mnoho sněhových polí. Odpolede jsme přijeli do oblasti Sogfjordu. Rozhodli jsme se jít na výlet k vodopádu Vettisfossen. Mělo to být asi hodinu cesty od parkoviště, nakonec to bylo přes 1.5 hodiny a část cesty po kamenech. My jsme si nevezli turistické boty. Petr dokonce dvakrát upadl. Viděli jsme celkem tři pěkné a velké vodopády. Nejdál přes 260 m volným pádem se spouští Vettisfossen. Dělá pěknou mlhu. Počasí bylo zataženo, velice zřídka chvíli slunce. Taky jsme šli na visací most na lanech. Jelikož jsme se zdrželi spíme kousek od vodopádů v kempu v údolí.

Vařili jsme pouze polévku plus chleba s paštikou. Foukal silný vítr a chvilinku slabě přšelo. Je zajímavé jak vidíme na východ od nás lepší počasí. Spát jdeme do stanu a čekáme celkem studenou noc.

25. Červenec 1999, neděle

V noci se vítr trochu utišil a ráno je i trochu lepší počasí. Sjedeme dolů do údolí a hned zahame na další horskou cestu. Tato je velmi úzká a rychle stoupá po strmé stráni. Cesta je velmi úzká a co chvíli se je taktak vyhýbáme protijedoucím autům. Po té co vystoupáme nad fjord je to trochu mírnější. Postupně nastoupáme až přes 1000 m. nahoře je ošklivé a prší. V sedle je budka a musíme zaplatit mýto, chytré. Sjíždíme opatrně dolů. někde jsou n kraji sinice ovce a musíme jet pomalu, protože ony se aut nebojí. V údolí už jedeme podél Lustrafjordu, který je dalším výběžkem Sognefjordu.

Počasí se trochu lepší až na občasně sluníčko. U fjordu si dáváme svačinku. Zahame na boční cestu, která směřuje k ledovcovým jazykům Velikého ledového štítu Jostedalsbreen. My směřujeme k jazyku Nigardsbreen. Když k němu přijíždíme je už polojasno. Jsme rádi, že zde máme lepší počasí. Jdeme až ke konci ledu u jezírka. Je tam spousta turistů a mostíky přes vodu vytékající z ledovce. Koupíme si krátký výlet na ledovec. Je to pro rodiny s dětmi a pro nás asi moc krátké. nahoře na ledovci občas poprčuje, Když odcházíme počasí se trochu horší.

Ještě se jedeme podívat úzkou silnicí na přehradu do výšky 1200 m. Je tam opět ošklivo a prší, nahoře u hráze dokonce padá mrznoucí sníh. Rychle se vracíme zpět. nakonec se jedeme podívat ještě do jednoho údolí na další ledovcový splaz.

Dojíždíme do městečka Sogndal u kterého budeme spát v kempu. Vaříme si špagety a stan máme trochu za větrem.

26. Červenec 1999

Ráno to konečně vypadá na lepší počasí. Balíme a vyrážíme přes hory na druhou stranu ledovce. Ve městě kupujeme benzin a chleba, rybky a ovoce. Jedeme dvěma tunely přes 6km dlouhými. Za tuto cestu se také platí. Těsně před jedním tunelem je vidět krásně jeden ledovec. Je to Marabreen. Plazí se dolů po prudkém srázu a je to jeden z nejrychleji se pohybujících se ledovců. Jeho pohyb je až několik metrů měsíčně. Už přes padesát let je v dolní části rozdělen a úplný konec je vlastně tvořen zbytky toho nahoře. Dívali jsme se na něj jen z parkoviště. Přejedeme na západní stranu ledovce. Jedeme k nejnavštěvovanějšímu splazu Briksdalbreen. Vede k němu krásné údolí. Vidíme i další splazy. na jednom ledovci vidíme menší pád ledu. Je to krásně slyšet až do údolí. Jdeme od parkoviště spolu s dalšími turisty až k ledovci. není tak hezký jako ten před tím, ale zase můžeme lehce až k ledu. Svačíme přímo u ledovce. Je tam zima, ale už neprší. Slunce statečně bojuje s mraky a my mu fandíme.

Pokračujeme do vedlejšího údolí. Tam se dá jít k jinak tvarovanému splazu. Opět se spouští prudce dolů a po obou stranách má vodopády. Konec ledovce je klasický jako tunel. Moc se nám líbí a fotíme několik obrázků. Vracíme se zpět po úzké silničce bez asfaltu a co chvíli se musíme na vyhejbacích místech vyhýbat. Zastavíme u jezera a dáme si polévku. Už je celkem hezky. Užíváme klidu s perfektním výhledem. V tomto údolí spadla dvakrát v tomto století velká část skály a přílivová vlna vody jezera zabila několik desítek lidí. U města Stryn jedeme do pěkného kempu u jezera. Mají pěknou kuchyňku a vaříme v ní lečo, tedy ohříváme. Dáme si to s chlebem. Spát jdeme do zlepšujícího se počasí.

27. Červenec 1999, Úterý

Vstáváme před osmou ráno a venku plně září slunce. Je to paráda. Fotíme už z kempu okolní hory. Rychle snídáme jedeme směrem k trajektu fjordem Geiranger. Dojedeme těsně před odjezdem jedné lodi na kterou už se nevejde. Čekáme další hodinu na druhou loď. Počasí je super. Jedeme asi hodinu fjordem a vesele fotíme. Projedeme kolem několika vodopádů a farem až na konec do vesničky Geiranger. Ta je plná turistů. V uzávěru fjordu kotví dvě velké výletní lodě. Mezi nimi a přístavem pendlují jejich čluny. Jedeme nahoru serpentínami a díváme se spolu ze spoustou lidí zpět do údolí. Pokračujeme dále na vyhlídkový bod Dalsniba. Je přes 1500 m vysoko a je z ní kruhový rozhled. Vidíme dolů do fjordu a kolem spoustu hor z ledovcovými čapkami. Vracíme se dolu a pokračujeme Orlí cestou a potom pěkným údolím dolů k fjordu. Trajektem jedeme přes fjord a dále k Trolí cestě. Kolem jsou pěkné hory a jedeme údolím s řekou s peřejemi. Je to v plném slunci perfektní. Pak se zastavíme nad serpentínami Trollsteigen. Ty potom sjedeme. Jsou sice nejnavštěvovanější serpentiny, ale určitě jsme projeli několik prudších a ostřejších. Sjedeme dolů do města Andalsnes, kde budeme spát v kempu. K večeri si vaříme vajíčka ze špekem a potom na dojetí klobásku.

28. Červenec 1999, Středa

Vstáváme do dalšího krásného dne. Podle mapky co jsme si vzali v informacích vybíráme asi 8 hodin výlet do hor. Snídáme ryby naložené s cibulí a chléb. Jedeme na parkoviště nad Trolími serpentínami, odkud vede stezka. nejprve máme problém ji najít, ale po asi 15 minutách nejistoty už o ní stoupáme nahoru. Už po půl hodin se svlékáme do bundy bez svetru a potom i jen do trička. Musíme přejít jeden potok. Táta ho přejde docela dole, kde je divoký. Kluci jdou dále až znovu narazí na vyšlapanou cestu. Jdeme po ní nahoru na planinu, kde potok přejdeme. Pak se spojíme s tátou, který šel po druhém břehu. Cesta je značená kamennými mužíky. V údolí je pěkné jezírko. Kolem vidíme nádherně hory se sněhovými poli. My stoupáme nahoru po strmém úbočí s kameny. Je to dost namáhavé, ale za půl hodiny jsme o něco výše, kde je to volnější. Chtěli bychom jít na horu ad trolí cestou kam asi vede cesta. Ta se nám u srázu nad dalším jezírkem s ledovými krami ztrácí. Zkoušíme šplhat po hraně nahoru, ale je to horší a horší. nahoru by ještě šlo, ale dolů by to bylo drsné. Radši otáčíme a jdeme do sedla odkud bude vidět další údolí. Pod sedlem se jde docela dlouho přes sněhové pole a potom nahoru po kamenech. Chvilku pře námi dorazili na sedlo další turisté. U nich v mapě zjistíme, že správným cílem stezky je to sedlo. To je hned vedle nejvyšší kolmé stěny v Evropě Trollvegen. Koukáme se ze srázu dolů na silnici a parkoviště s turisty. Kolem jsou nádherně vidět kopce mnoho km daleko. Dáme si sendviče a jdeme dolů. nahoru nám to trvalo asi tři hodiny. Dolu se držíme za turisty co to asi znají a jde to lépe po cestě a navíc po kamenech je to dolu rychlejší. Ještě fotíme Trolí cestu a dole u parkoviště jsme za dvě hodiny. jedeme se kouknout dole z druhé strany pod stěnu Trollvegen. Ta byla poprvé slezena až v roce 1858 a to úplně na vrchol. Vidíme i sedlo kde jsme byli. V kempu jsme po 18.00 hod. Vaříme si polévku a párky s bramborem. Také si dáme všichni sprchu za 10 NOK 6 minut, zlodějina.

29. Červenec 1999, Čtvrtek

Vstáváme a balíme stan. Ještě si vyzvedneme mrazící patrony z mrazáku. Jedeme se ještě podívat na Trollvegen a tentokrát si ji fotíme, je totiž osvětlená. Míříme do malého údolí, odkud vede stezka do kruhu. Posledních pár km jedeme po hliněné a placené cestě. Soukromé cesty se často platí aby bylo na údržbu. Zastavíme u hezké říčky a chvíli se rozhodujeme kterou stranou vyrazit. nakonec jdeme vlevo po cestě, která je už jen pro traktor. Po chvíli chůze zahlédneme u kraje cesty borůvkoviště. Je jich tam hodně a veliké. Zdržíme se asi dvacet minut, kdy pilně sbíráme a mlsáme. Vyrážíme dále a občas se shýbneme pro pár borůvek. Přejdeme na druhý břeh říčky a začneme stoupat nahoru. Stoupání je prudší a prudší. Vidíme konec údolí kam směřujeme. Začneme se dohadovat kudy asi ten konec zdoláme. nakonec se ukáže, že musíme po velmi prudkém svahu až k vodopádu. Kolem něj je to strmé a na několika místech jsou řetězy. Vylézáme nahoru a tam je ještě úplně nedostavěná chata. Kolem pěkného jezírka pokračujeme dále. Počasí je stále skvělé. Ještě chvíli stoupáme a pak se dostaneme nad další jezero, které je zakončeno hrází. Je tu také chata. nabíráme vodu a jdeme dále. Po přechodu malého sněhového pole uvidíme dvojici sobů. Jsou velmi plaší a hned utíkají daleko od nás. Jdeme kousek na jeden boční vrchol. Pak u začneme sestupovat dolů. Dostaneme se k dalšímu jezeru a pak kolem vodopádu dolů. Tam už jde do tuhého. Jsou tu lana a řetězy. Skála je někde vlhká a postupujeme pomalu. Celé nám to trvalo přes půl hodiny. pokračujeme dolů a potkáme bojácné ovce. Poblíž řeky si opět dáváme borůvky a už rychle zpět k autu. Tam jsme dost pozdě a chceme ještě dojet co nejbližší k parku Jutunenheim. Jedeme údolím krásné řeky na východ až do křižovatky Dombas. Po cestě se zastavíme na krásném odpočívadle u řeky a dáme si tam večeri. Chvilku se brouzdáme velmi studenou vodou. Do kempu v blízkosti parku přijedeme až po 22.00 hodině. Jsou tam přímo hejna komárů rychle stavíme stan a jdeme spát. Rozhodně zde nebudeme víc jak jednu noc.

30. Červenec 1999, Pátek

Vstáváme a rychle balíme věci. Komárů není tolik, ale stejně jedeme pryč. Snídáme až u parkoviště pod silnicí nahoru pod nejvyšší horu Skandinávie, kterou dnes vylezeme. Mohli jsme si vybrat z dvou cest. Tato je kratší a s menším převýšením, ale kus vede po ledovci. Uvidíme. Po placené hliněné cestě jedeme nahoru k turistickému hotelu, kde se i v létě lyžuje. U hotelu jsou stovky lidí a vypadá to, že nahoru půjde celé procesí. Je tam výlet s průvodcem, který odchází stejně s námi. Jdeme v obrovském davu lidí než se skupina roztrhá. Postupujeme rychle po kamenité stráni lehce do kopce. Vidíme a fotíme velké stádo sobů. Pohybují se docela rychle a spásají neuvěřitelně chudou pastvu. Dostaneme se přes několik sběhových polí ke svahu, kde začíná ledovec. Chodí zde tolik lidí, že je to vyšlapané jako dálnice. nejprve vystoupáme do sedla a potom jdeme k vrcholu podél hradby hor. Jde to dobře a rychle. Máme všichni brýle proti slunci, protože v jasném slunci je sních oslňující. na vrcholu jsme za 2,5 hodin. na mapě bylo psáno tři. Je tu nádherný rozhled na okolní hory a nedaleký ledovec Jostadelbreen. Kocháme se a pak si dáme oběd. Jdeme dolů druhou cestou. Ta je o poznání strmější

zjistíme, že nahoru bychom si pěkně mákli. na několika místech sbíháme, sjíždíme sněhová pole. Je to nejrychlejší způsob jak se dostat dolů. Jen nám při tom napadá sníh do bot. Dolů to jde rychle pak by se mělo odbočit na spojku mezi oběma cestami. Odbočku stále nevidíme a protože se nám nechce jít ještě více dolů zahame si to zkrátit. Začínáme být pěkně unavení, tři více než 5ti hodinové výlety za sebou dají zabrat. Přejdeme jeden hřeben a na druhé straně musíme traverzovat docela prudké sněhové pole. Jsme rádi, že se napojíme na značenou cestu, ale ta stále stoupá. Po sedmi hodinách cesty dorážíme v pět k autu. Jsme opravdu unavení, zítra se budeme šetřit. Vleky už nejezdí asi je moc měkký sníh. Rolby už vyjely ho upravit. Sjíždíme dolů a stavíme v malém kempu u řeky Otta poblíž stejnojmenného městečka. Je to jen za 60 NOK a sprchy za 5. Líbí se nám klid a téměř rodinné prostředí. Majitel neumí anglicky, jako více starších lidí, a tak se trochu rukama domlouváme. Dáváme si sprchy a vaříme jen polévku. Pak si dáme chleba s šunkou a víno s buráky.

31. Červenec 1999, Sobota

Rozhodli jsme se, že se přeci jen pojedeme podívat do Trondheimu. Je to 250 km, ale stejně jsme chtěli tento den odpočívat. Vstáváme pozdě a vyjíždíme až v 10 hodin. Cesta ubíhá dobře, protože jedeme po hlavní silnici z Osla. Je tu jen větší provoz než jsme si v Norsku zvykli. Počasí je stále skvělé, ale před Tronheimem se začne zhoršovat až na oblačno. Ještě před městem si k obědu na parkovišti vaříme dvě polévky. Ve městě zaparkujeme u známé katedrály jelikož je sobota odpoledne nemusíme platit. Jdeme se projít po městě směrem k přístavu. Je celkem hezké a není zde moc lidí. Zdá se, že právě skončila hlavní sezóna, protože u mnoha kaváren uklízejí stolky a nikde nikdo není. Na sobotu odpoledne a červenec e to málo. Fotíme řadu pěkných dřevěných domů u přístavu. Stojí na pylonech asi kvůli přílivu. V přístavu vidíme jen malé jachty a motorové čluny. Jdeme zpět a kousek po šlapače, kde fotíme jedny z mála kamenných domů. Vracíme se ke katedrále. Stavěla se již ve 11 století, když bylo město sídlo králů. Ještě se podíváme na končící trh a zpět k autu. Vyrážíme zpět a pojedeme částečně jinou cestou. Ta je klikatější a jedeme pomaleji. nakonec vidíme, že to za světla nestihneme a zastavíme se na jednom odpočívadle u řeky na večeri. Vaříme vajíčka s masem a brambory. Ještě chceme vzít v Dombasu u pumpy. Jsme tam však po 22 hodině a je otevřena jen jedna a ostatní co mají automaty neberou MasterCard. Spát jdeme až po půlnoci.

1. Srpen 1999, neděle

V noci je dost zima a moc se nám vylézat nechce. Vykopeme se až v 8.00 a to máme jít na nejvyšší vrchol parku Rondane. Opět platíme mýto, dnes jen 20 nOK. Od parkoviště vyrážíme až po desáté hodině. Je krásně a vedro. Musíme jít ještě 1.5 hod. k chatě u jezera. Tam začíná stoupání nahoru. Krajina je zde úplně jiná než jsme viděli. Skoro žádná vegetace a všude jen kamení. Stoupáme prudce nahoru až do údolí uzavřeného sedlem. není zde ani tráva jen mech a kamení. Do sedla se škrábeme sutí a trvá nám to dost dlouho. Asi to bude opět na celý den. Ze sedla se musí opět po příkrém svahu a kamenech přelézt mezi vrchol. Z něj se zase spustíme dolů. Jde to pomalu a jsme unavení. Dole se sotva vydýcháme a opět se šplhá prudce nahoru. Sluníčko pere a všude je prach. Po více jak pěti hodinách dorážíme na vrchol. Z něj vidíme jak je celý park suchý a v dále krásné sněhové vrcholy v pohoří Jotunheim. Ještě se fotíme u skály nad propastí a obědváme. Díváme se do mapy a zjistíme, že dnes bude naše vyšlé převýšení asi 1500 metrů. To už je pěkná zabíračka. Cesta dolů jde rychleji, ale síly ubývají. Kluci si nenamazali nohy a ty u je pěkně hřejí. Dolů se moc nezastavujeme a přesto jsme u auta až po 19.30. Celý výlet byl téměř deset hodin. Sotva se plazíme a Pavel má spálenou pravou nohu. V kempu si dáme sprchy a jdeme vařit rýži a guláš.

2. Srpen 1999, Pondělí

Jsme už unaveni a tak ráno balíme a jedeme směrem k Oslo. Párkrát se zastavíme a zkusíme, kde bychom našli borůvky. Nikde nic nevidíme jen samé keře. Jedeme několika pěknými údolními a šplháme na náhorní planinu. Nejvyšší místo na cestě je přes 1300 metrů. Zastavíme se na chvíli u chaty ležící na břehu jezera. Jezdí po něm loď pro turisty. Pokračujeme dále a zkusíme fotit odraz hor v jednom z jezer. Sjíždíme do údolí. Vidíme se nějaké lidi koupat v jednom z jezer a tak se zastavíme na odpočívadle u vody. Voda není ledová a s Petrem si chvíli zaplaveme. Na mělčině je velké hejno rybiho potěru jen několik centimetrů dlouhé. Dokonce nám pluje mezi nohama a kouši z nich zobat chaluhy. Hezky jsme si odpočinuli a vyrážíme dál. Navečer na jednom místě narazíme jak na borůvky tak na maliny. Skoro celou hodinu sbíráme a baštíme. Jedeme až do Oslo, kde spíme v mamutím kempu. Je celkem plný a stojí 180 NOK, ale sprchy jsou zadarmo. Sát jdeme na nerovně postaveném stanu, ale lepší místa nejsou.

3. Srpen 1999, Úterý

Dnes se chystáme do Oslo. Radili nám jet autobusem, ale zdá se nám to drahé. Snad se nám podaří dobře zaparkovat. Balíme stan, sprchujeme se a holíme a jedeme do města. Poblíž parku se sochami, kde začíná centrum najdeme v pohodě místo v uličce mezi rodinnými domy. Není tam žádná značka ani parkovací hodiny. Jdeme do parku podívat se na sochy. Je stále krásně a vedro. Už je tam spousta turistů. Fotíme si sochy I známý monolit. Koukáme jak jdou dobře sluneční hodiny a snažíme se být trochu ve stínu. Residenční čtvrtí pokračujeme až ke královskému paláci. Tam vidíme pochodovat u brány dva vojáky. Sejdeme do města k přístavu. Vidíme zde nově postavenou čtvrt' hned u moře se spoustou obchodů a restaurací. Na nábřeží jsou pěkné byty, asi taky pěkně drahé. Vidíme dvě závodní jachty a v přístavu kotví velkou oceánskou loď s turisty. Jdeme na cheeseburgery do McDonalds, mají na ně slevu. Potom podél nábřeží až na starou pevnost s které je pěkný výhled na město a přístav. Jdeme dále k hlavnímu nádraží a potom k řece. U ní asi začíná část města, kde bydlí hodně přistěhovalců. Hned jsou všude kolem a patří jim i obchody. Kupujeme chleba a nektarinky. Otáčíme se zpět a po šlapačce jdeme zpět. Díváme se v obchodě na videokazety a DVD disky. Jsou tu dost drahé. Vracíme se k autu kolem půl páte. Cestou z města jedeme asi půl hodiny s kolonou lidí z práce. Jedeme na jih a budeme spát v kempu kousek od hranic. V kempu je strašně plno a stavíme stan na mírném svahu. Nejsou tam žádné stolky a na večeri jedeme k odpočívadlu u dálnice. Děláme si špagety.

4. Srpen 1999, Středa

Vyrážíme směrem Švédsko. Na hraničním mostě přes fjord se rozhlížíme a pak už uháníme na jih. Počasí je stále pěkné. Jedeme po hlavní silnici a tak je celkem rušný provoz. Dálnice začne až kousek před Goteborgem, který míjíme. Jedeme až do Helsingboru. Koupíme si lístek na trajekt do Dánska i Německa, jezdí to stejná společnost. V Dánsku jsme po páté hodině. Rozhodneme se jet trajektem ještě dnes do Rostocku. Jede v 18.00 a my jsme u lodi dvacet minut před šestou. Aut je málo dokonce stojíme jednou řadou tam kde jsou dvě. Naše obavy abychom se dostali na loď byly liché. Po 20.00 jsme v přístavu Rostock. Trochu nás zdrží mnoho lodí ve vjezdu do přístavu. Jedeme do kempu u pobřeží přespat, ale oba které jsme navštívili byly plné. Je už téměř 22.00 a my se rozhodneme dojet až domů. Jedeme po dálnici na jih. Cesta ubíhá dobře, protože je malý provoz. Ještě jsme se zastavili v restauraci u dálnice na večeri. Máme dvě porce řízků s hranolky a polévku. Po půlnoci objíždíme Berlín a uháníme dolů. Na hranicích jsme po půl třetí v noci a doma jsme ve tři ráno. Jdeme hned spát a tím se uzavírá naše cesta na sever do Norska.